

Emanuel havde rejst sig og gik atter hen og berørte varsomt hans Skulder.

„Bernhard!“ begyndte han.

Men Aggerbølle lod ham ikke komme til Orde. Med Ansigtet skjult i Hænderne blev han ved at lovprise sin Hustru, at fortælle om deres første lykkelige Dage, om hendes Ungdoms Skønhed og Glæde ved Livet, om hendes Opofrelse og Taalmodighed.

Paa én Gang løftede han Hovedet og sagde som i Vildelse:

„Men jeg har altid sagt det, . . . der er noget Troldskab i Luften herude paa Landet, Emanuel, . . . noget, som stjæler Livskraften fra dem, hvis Vugge har staaet imellem de røde Tage. Jeg har selv følt det, . . . og min lille Sofie har følt det . . . det malker Sjæl og Blod og Marv ud af Kroppen paa os, Emanuel. Og vi kan ikke staa imod . . . vi er fortabte, fortabte!“

Emanuel var bleven bleg. Aggerbølle havde næsten skreget de sidste Ord ud; og nu lagde han sig igen ned over Liget, tog dets lille, i en altfor stor, hvid Natkappe indbundne Hoved ømt mellem sine Hænder og kyssede dets Pande og dets brustne Øjne. Han var saa aldeles fortabt i sin Sorg, at Emanuel tilsidst indsaa' det frugtesløse i at tale til ham og besluttede at gaa.